ne convingă, prin evoluțiile mereu previzibile, datorită unui patetism exagerat și linear, care nu-l părăsește pe primul dintre ei nici spre final, când relația actor–personaj–om ar fi impus-o, sau din cauza unor inutile „îngroșări" și grimase subordonate supralicitării comicului, la cel de-al doilea interpret. Neinspirat distribuit, actorului Lucian Ghimiși, în Bulanov, îi lipsește forța de a-l întrupa, mai întâi pe cenușiul, umilul și caraghiosul „trepăduș", nelipsit de o ascunsă viclenie și ticăloșie ce „stă la pândă", apoi pe „mârlanul" cu bani, arogant și violent, din cea de-a doua parte a spectacolului. Tot „ștearsă", neconvingătoare și cu accente melodramatice, parcă din alt spectacol, este evoluția Anei Maria Sileanu, în Aksiușa, ca și aceea a lui Leonid Doni, în Piotr, care alternează „șăgălniciile" sau dilatarea exagerată și neproductivă a unor momente comice (vezi lectura scrisorii), cu căderi de tensiune și suflu, mai ales în poziția de personaj reactiv, care „îi ascultă" pe ceilalți eroi ai piesei.

La aceste carențe de ordin interpretativ, aș adăuga și unele secvențe „lipite", ce în mod evident nu se integrează discursului scenic, nu-l susțin prin argumente de certă valoare ori subtilitate, așa cum sunt celebrul și banalul „joc cu mărul", dintre comediantul Sciastlivțev și slujnica Ulita, momentul din *Hamlet*, ori apariția unui imens pat cu baldachin în scenă, pentru câteva secunde, care ar sugera continuarea poveștii „erotice" dintre Bulanov și Raisa Pavlovna, începută pe neconfortabila bancă din grădină ! Dacă modificarea succesiunii unor scene din text (cu toate că uvertura este mult prea lungă) își află o motivație solidă, în intenția regiei de a ne propune o viziune nouă și personală asupra piesei, acele mici „impurități" sau „improprietăți" privind raportul dintre intenție și realizare obstrucționează drumul spectacolului către performanță. El nu traumatizează, dar nici nu riscă să tulbure multă vreme memoria spectatorului.

Teatrul „Nottara". Pădurea, **de A. N. Ostrovski. Regia: Tudor Mărăscu. Decorul și costumele: Dumitru Georgescu. Muzica: Gabriel Basarabescu. Distribuția: Ileana Stana Ionescu/Ruxandra Sireteanu *(Raisa Pavlovna Gurmâjskaia)*, Ștefan Sileanu *(Nesciastlivțev)*, Ion Grosu (Sciastlivțev), Radu Panamarenco *(Vosmibratov)*, Lucian Ghimiși *(Bulanov)*, Ana Maria Sileanu *(Aksiușa)*, Leonid Doni *(Piotr)*, Ruxandra Sireteanu/Anda Caropol *(Ulita)*, Petrică Dinuliu *(Karp)*. Data premierei: 29 ianuarie 2005.**

Alina MANG

Trei povești de dragoste

Pe regizoarea de origine germană Ulrike Döpfer, aflată la a doua colaborare cu un teatru din România (a pus în scenă la Teatrul „Radu Stanca" din Sibiu piesa *Zăpadă de toamnă* după Yukio Mishima), am „cunoscut-o" prin intermediul spectacolului pe care îl semnează la Teatrul „Nottara": *De trei ori dragoste*. Prezența unui artist (regizor de această dată) din afara granițelor țării noastre pe o scenă din România este o propunere interesantă pentru publicul care nu are des șansa de a vedea într-un alt context (să zicem de festival, turneu al unor trupe străine etc.) spectacole ale unor artiști ce aparțin unui alt mediu cultural (teatral), formați la o altă școală decât cea românească (de teatru). Devine incitant de urmărit subiectul ales spre dezabatere, modul de abordare al acestuia, formula

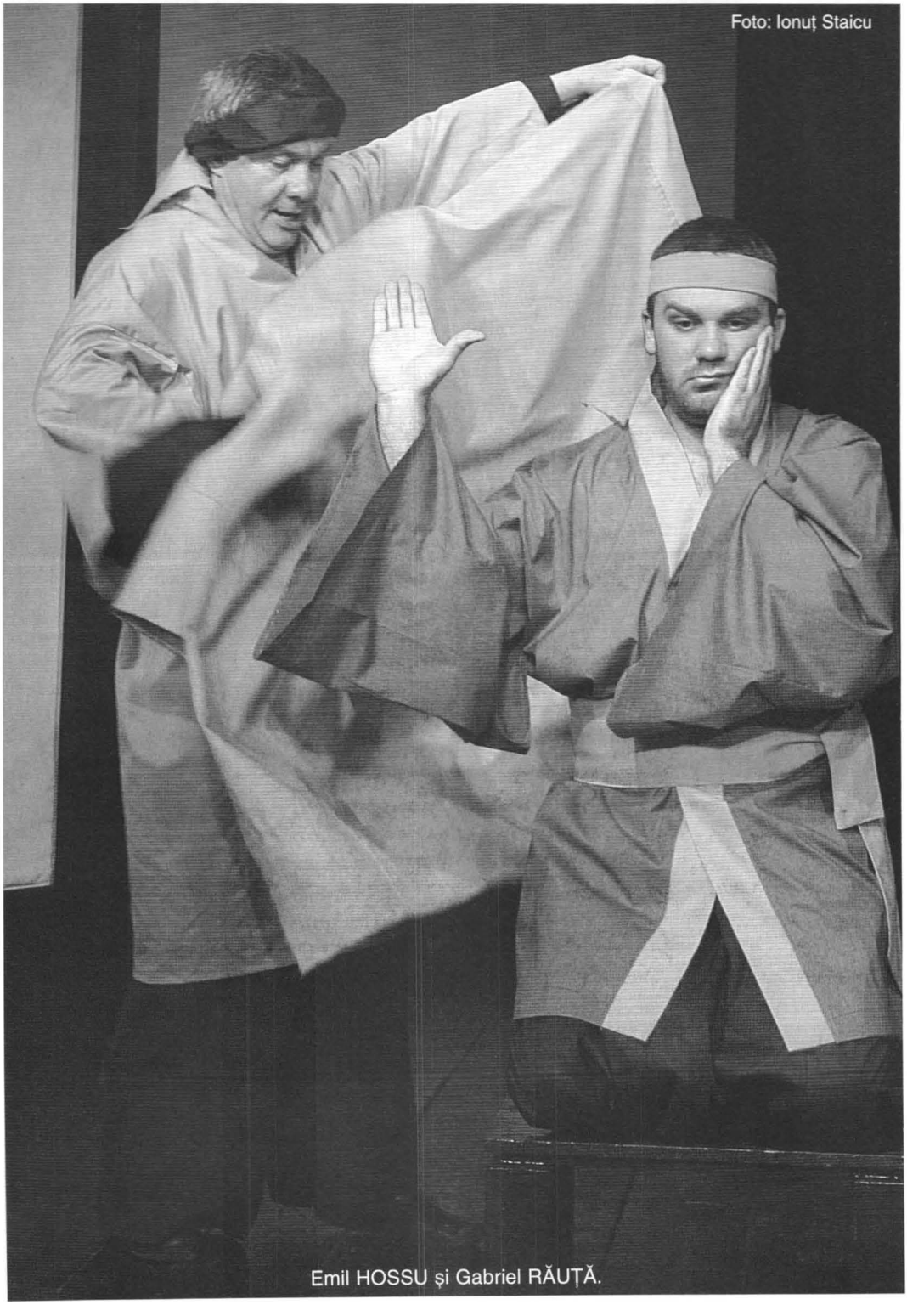
Foto: Ionuț Staicu

Emil HOSSU și Gabriel RĂUȚĂ.

scenică de rezolvare, lucrul cu actorii (români) și receptarea de către public (ul român) a produsului artistic.

Subiectul ales este dragostea. Cele trei povești care compun spectacolul Teatrului „Nottara" vorbesc despre idealul iubirii, dorul neîmplinit, despre infidelitate, adulter. Primele două sunt o incursiune în teatrul japonez, de tip Nô (*Vânt de toamnă*) și Kyogen (*Libertate pentru o noapte*), iar cea de-a treia în teatrul absurd al lui Beckett (*Play*). O alăturare ce pare ciudată, dar verosimilă dacă este privită din punctul de vedere al rafinamentului și al esențializării mijloacelor folosite în teatrul Nô, Kyogen și în piesele lui Beckett, urmând, însă, ca pentru reușita unei asemenea montări, să-i revină o mare responsabilitate și punerii sale scenice „în pagină". Pe lângă cei cinci actori ai Teatrului „Nottara", implicați în acest proiect (Emil Hossu, Diana Lupescu, Gabriel Răuță, Raluca Gheorghiu și Cristian Nicolae), regizoarea Ulrike Döpfer (născută la Göttingen, absolventă a unor cursuri de teatru și dans la München, preocupată de studiul formelor tradiționale de teatru japonez) i-a avut colaboratori la realizarea acestui spectacol pe Hannes Schuller, scenograf (născut la Hălchiu, în România, stabilit în Germania, licențiat în studii teatrale al Universității „Ludwig Maximilian" din München), și pe cunoscutul compozitor Iosif Herțea. Ei au creat o atmosferă specială, de plăcută intimitate, care reprezintă singurul punct cu adevărat reușit și pariul câștigat al spectacolului.

Decorul, construit atent, dar fără prea multe detalii, din linii simple, și costumele sugestive compun imagini frumoase vizual, precum niște tablouri în culori vesele și pastelate, ale căror personaje au prins viață și au invadat încăperea. Muzica este un concert *live* susținut de trei muzicanți: Călin Torsan, Silviu Fologea, Gabriel Răuță și instrumentele lor: diverse tipuri de fluiere, caval, xilofon și altele mai puțin cunoscute, neobișnuite pentru cei neinițiați: woodbocks, bongos, guero, maracas etc. Universul sonor obținut nu a acompaniat cele două povești japoneze, ci a jucat un rol în sine. Mai cu seamă în cea dintâi, în *Vânt de toamnă*. Hanna își așteaptă iubitul să se întoarcă, să o caute, dar anotimpurile trec fără ca el să apară. Zbuciumul ei interior ni se dezvăluie scenic prin dans, compus din mișcări stilizate, bine lucrate de Raluca Gheorghiu, cu emoție și poezie.

În *Libertate pentru o noapte* acțiunile se înmulțesc, intriga se complică, dialogul este cel care lămurește, dar și comentează situațiile. Apar caractere bine conturate: soțul infidel și mincinos (Emil Hossu), slujitorul complice (Gabriel Răuță), soția păcălită și răzbunătoare (Diana Lupescu). Doar costumele mai amintesc de teatrul japonez. Ceva apropie jocul actorilor de o interpretare mai mult autohtonă. Un moment de teatru modest, pe alocuri hazliu, dar adesea lipsit de nerv. Ultima poveste de dragoste, adulterină, dintre un *Bărbat* (Emil Hossu), *Femeia 1* (Diana Lupescu) și *Femeia 2* (Raluca Gheorghiu) – personajele beckettiene din *Play* – este spusă *alb* și repetat de cei trei, fiecare având propriul său punct de vedere asupra întâmplărilor. Privesc fix, în față, fără relație, replicile lor se intercalează, dar s-au și suprapus, din păcate! Spotul de lumină care cade pe fața celui ce urmează să vorbească – și chiar piesa în sine – cere și impune un anumit ritm al derulării confesiunilor. Unul alert, bine punctat, pentru ca efectul obținut să fie cel așteptat. Din nefericire, acestui ultim moment al spectacolului îi lipseau probabil cizelările finale, împletirea mărturiilor celor trei rămânând astfel fără impact. Niște rostiri scenice pe marginea subiectului amintit, repetate obsedant, chiar obositor.

Am văzut un spectacol precum un șirag cu pietrele nu tocmai șlefuite.

Schimbarea registrului între cele trei module ale spectacolului le-a creat dificultăți interpreților, însă nici alegerea lor și felul în care au fost legate nu le-a fost de prea mare ajutor...

Teatrul „Nottara" – De trei ori dragoste (Vânt de toamnă **după o piesă japoneză Nô de Zeami. Traducerea: Emerich Barfuss. Adaptarea: Ulrike Döpfer.** Libertate pentru o noapte **după o piesă japoneză Kyogen. Traducerea: Emerich Barfuss. Adaptarea: Ulrike Döpfer.** Play **de Samuel Beckett. Traducerea din limba engleză: Cristian Ionescu). Regia: Ulrike Döpfer. Scenografia: Hannes Schuller. Muzica: Iosif Herțea. Distribuția: Emil Hossu, Diana Lupescu, Gabriel Răuță, Raluca Gheorghiu și Cristian Nicolaie. Muzicanți: Călin Torsan, Silviu Fologea. Data premierei: 15 ianuarie 2005**

Constantin PARASCHIVESCU

La un pahar de bere cu Fabrizio

N-am știut că e Fabrizio personajul care apare bombănind împiedicat prin spațiul de joc, la începutul spectacolului *Hangița* , de la Sala Mică a Teatrului Nottara. Cu priviri înnegurate, clătinându-se și icnind, poți să crezi că e un bețiv vagabond rătăcit pe-aici. Dar el ia de pe patru măsuțe câteva pahare cu bere pe care le oferă publicului, gest neașteptat și galant, care spune parcă altceva. Mă rog, unii și alții iau cu zâmbet paharele și-l urmăresc curioși pe acest personaj care umblă împins parcă de un resort, ca un handicapat, și-i fulgeră aprigă mânie în ochi. Cine-o fi? ce-i cu el? Ne vom lămuri curând că e însuși Fabrizio, sluga frumoasei hangițe din Florența, căreia îi e devotat și pe care o iubește. Iar apriga supărare e provocată de târcoalele pe care i le dau stăpânei niște nobili neisprăviți, caraghioși și gugumani, aciuați aici. Insolență ce te poate face să-ți pierzi mințile, nu? Și să ajungi la *cremenal?* Hm, dacă-i chiar așa, atunci Fabrizio vrea să ne ia martori la tărășenie, cu paharele lui galante de bere. Să vedem...

Doi nobili sunt într-adevăr gugumani și caraghioși. Marchizul di Forlipopoli și contele d'Albafiorita, pe care Alexandru Jitea și Valeriu Preda îi interpretează cu un grotesc accentuat, nu de puține ori cu efect autentic în privința ramolismentului ce contrastează cu aerele arogant etalate. Al treilea are ținută și păstrează cel puțin o aparentă autoritate, care impune un timp – cavalerul di Ripafratta. Interpretul său, Constantin Cotimanis, are vigoare și morgă, domină tandemul anterior printr-o superioritate de principii care, chiar dacă sunt greșite, sunt logic argumentate în ceea ce-i privește misoginismul. Unde mai pui că are, cu evidentă îndreptățire, pretenții ce par a fi un act vădit de îngâmfare și snobism, dar aici e, totuși, real și motivat, implicând conduita stăpânei. Tolerează ea neglijența în propriul han?

Nu știu dacă domnul Tino Geirun, regizorul spectacolului, și-a pus aceste întrebări și poate că e exagerat că le pun eu. Dar dacă am înțeles că a urmărit o subliniere caricaturală în forță a celor doi nobili decrepiți, n-am înțeles de ce o extinde și asupra celorlalți, Ripafratta și Fabrizio fiind primii sacrificați. *Ortensia* (Anca Bejenaru) și *Dejanira* (Anda Caropol) expediate fără rost, iar Mirandolina, principalul personaj al comediei, pe care o știm frumoasă și spirituală, de o vie inteligență, vervă și ironie, văduvă de bun-simț care-și apără cu energie cinstea și